

РЕШЕНИЕ

№ 854

гр. София, 10.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **10206** по описа за **2022** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Адвокатско дружество „Б. и Б.“, [населено място], депозирана чрез процесуалния му представител адв. К. Б. против Решение /без номер/ от 28.06.2022 г., постановено по АН дело №4064/2022 г. по описа на СРС, НО, 112-и състав, с което е потвърдено НП №624737-F638763/15.02.2022 г., издадено от Директора на Дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП – С.. С последното на основание чл.178 ЗДДС на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за извършено нарушение на чл.97а, ал.4, вр. ал.2 ЗДДС. Според касатора решението е неправилно, като постановено при допуснати съществени процесуални нарушения в нарушение на материалния закон, което е довело до налагане на явно несправедливо наказание – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 и т.3 НПК. Твърди се, че СРС не е събрал и обсъдил всички относими към правилното решаване на спора доказателства, вследствие на което е достигнал до необоснован извод за съставомерност на деянието. Освен това неправилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, самостоятелно основание за отмяна на НП. Не е отчетено, че е налице несъответствие между фактическата обстановка, описана в АУАН и тази в НП относно датата на която е прието, че данъкът е станал изискуем, която в АУАН е посочена като 25.09.2021 г., а в НП – 25.06.2021 г. Според касатора в АУАН и в НП липсват задължителните реквизити – дата и място на

извършване на нарушението, което също не е отчетено от СРС. Твърди се също, че в НП не са изложени конкретни доказателства, въз основа на които са приети описаните факти. Непълно, неточно и неправилно са описани обстоятелствата, при които е извършено твърдяното нарушение. Какаторът счита, че въззивният съд е допуснал съществено нарушение, като не е обсъдил подробно всички доводи, наведени в жалбата. Освен това според касатора СРС не е извършил преценка на всички обстоятелства, квалифициращи нарушението като маловажно, а само бланкетно е приел, че същото е с типична за вида си обществена опасност, вследствие на което изводите му за неприложимост на чл.28 ЗАНН са неправилни. По тези съображения, подробно мотивирани в касационната жалба и поддържани от процесуалния представител на касатора в съдебно заседание се иска отмяна на въззивното решение и на потвърденото с него НП. Претендира се присъждането на разноски по представен списък.

Ответникът Директора на Дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП – С., в представени от процесуалния му представител юрисконсулт М. П. писмени бележки оспорва касационната жалба с доводи за нейната неоснователност. По подробно изложени съображения счита, че решението на СРС е правилно и като такова следва да бъде оставено в сила. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че решението като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласно доказателства СРС е приел за установено, че на 15.12.2021 г. при извършена проверка на адвокатско дружество „Б. и

Б.“ по повод подадено заявление за регистрация по ЗДДС, било установено от органите на НАП, че в качеството му на данъчно задължено лице, съгласно чл. 3, ал. 1, 5 и 6 от ЗДДС, дружеството не е подало заявление за регистрация по ЗДДС в законоустановения срок след като е предоставило облагаеми услуги с място на изпълнение извън страната. В хода на проверката било установено, че жалбоподателят е доставчик по услуги с място на изпълнение извън територията на Р България, извършени на данъчно задължено лице от ЕС – FM W. S. Z ORG , с валиден V. номер PL8952010760. За първата доставка на услуги жалбоподателят е издал приходна фактура №109/25.06.2021 г. за сумата от 2533,70 лева. Данъчното събитие е възникнало на 25.06.2021 г., а на същата дата е станал изискуем и данъкът. Ето защо, не по-късно от 7 дни преди момента, в който данъкът за доставка е станал изискуем, за жалбоподателя е възникнало задължение за подаване на заявление за регистрация по реда на ЗДДС. Такова заявление не било подадено в този срок – до 18.06.2021 г., а значително по-късно – на 03.12.2021 г. При констатирането на тези обстоятелства на

дружеството бил съставен АУАН в присъствието на негов представител. Същият бил връчен на

последния в деня на съставянето му срещу подпис.

Въз основа на АУАН било издадено и атакуваното НП.

За да потвърди обжалваното пред него НП СРС е приел, че в хода на проведеното АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН и НП отговарят по форма на изискванията на ЗАНН,

издадени са от надлежен орган и в рамките на неговите пълномощия,

констатираното нарушение е описано в акта за установяване на

административно нарушение, по идентичен начин – описано и в

наказателното постановление, подведено е правилно под съответната норма

на материалния закон, надлежно връчени на нарушителя чрез упълномощено

от него лице с оглед гарантиране на неговите права. По същество на спора въззивният

съд е приел, че дружеството жалбоподател отговаря на критериите по ал.2 на чл.97а

от ЗДДС, поради което за него в действителност е възникнало описаното в АУАН и

НП задължение. Доколкото от доказателствата по делото е установено, че същото не е

изпълнено в срок въззивният съд е счел, че е налице извършено административно

нарушение. Тъй като ЮЛ е извършител на процесното нарушение, то субективната

страна на нарушението не следва да бъде обсъждана. Наложено наказание е в

минимално предвидения в закона размер и същото не подлежи на редуциране. СРС

се е произнесъл по направеното в жалбата възражение за приложимост на чл.28

ЗАНН, като е приел, че процесното нарушение е с типичната за вида си обществена

опасност и с нищо не проявява по-ниска степен на засягане на обществените

отношения, регулирани с нормата на чл.97а, ал.4 от ЗДДС, от останалите нарушения

от този тип. Освен това закъснението, с което е подадено заявлението за регистрация е

твърде голямо (около шест месеца), за да бъде приет процесният случай за маловажен.

След като извърши служебно проверка на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на

фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, X. касационен състав

на Административен съд - София-град намира, че обжалваното решение е валидно и

допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен

контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на

правомощията му. Същото е постановено при пълно изясняване на всички

обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина и при правилно

приложение на материалния закон. В тази връзка доводите в касационната жалба са

неоснователни.

Правилно СРС е приел, че както в хода на проведеното АНП не са допуснати

съществени процесуални нарушения, включително и във формата на издадените

актове, които да са основание за отмяна на НП. Противно на доводите на касатора и в

АУАН и в НП точно и ясно и по идентичен начин са посочени както датата, така и

мястото на извършване на нарушението, а именно 19.06.2021 г., която е дата,

следваща изтичащия законоустановен срок, в сградата на отдел Регистрация,

Дирекция „Обслужване при ТД на НАП – С., находяща се в [населено място],

[улица]. Вярно е, че е налице посоченото в касационната жалба разминаване относно

една от посочените дати, а именно датата, на която е прието, че данъкът е станал

изискуем, но доколкото тази дата е вярно посочена в НП и може да бъде изведена от

доказателствата по преписката, съдът намира, че несъответствието не е съществено и

се дължи на техническа грешка, преодоляна в издаденото НП. Правилни са и изводите

на СРС, че нарушението е описано с всички съставоммерни белези, идентично и в АУАН и в НП. В НП са посочени доказателствата, въз основа на които нарушението е прието за установено. Следователно правилен е изводът на СРС за наличие на всички законовоизискуеми раквизити на двата акта.

Правилен и в съответствие със събраните доказателства е и изводът на СРС за установаност на извършеното нарушение.

Съгласно приетата за нарушена разпоредба на чл.97а ЗДДС, в относимата към датата на извършване на деянието редакция на ал.2, на регистрацията по закона подлежи всяко данъчно задължено лице по чл. 3, ал. 1, 5 и 6, установено на територията на страната, което предоставя услуги по чл. 21, ал.2 с място на изпълнение на територията на друга държава членка.

В ал.4 е предвидено, че задължението за подаване на заявление за регистрация по този закон възниква не по-късно от 7 дни преди датата, на която данъкът за доставката става изискуем (авансово плащане или данъчно събитие), като данъчната основа на получената услуга подлежи на облагане с данък.

Правилно СРС е приел, че в случая жалбоподателят отговаря на критериите по ал. 2 на чл. 97а от ЗДДС, поради което за него е възникнало задължение по ал.4 на същия текст за подаване на заявление за регистрация по ЗДДС. Адвокатско дружество „Б. и Б.“, предвид процесната доставка на услуги, по смисъла на чл.21, ал.2 ЗДДС е било данъчно задължено лице (ал. 2 на чл. 97а с.з.) и като такова е дължало (ал. 4, чл. 97а ЗДДС) да подаде заявление за регистрация по този закон, „не по-късно от 7 дни преди датата, на която данъкът за доставката става изискуем (данъчно плащане или данъчно събитие)“. С фактура № [ЕГН]/25.06.2021 г. е документирана вътреобщностна доставка на услуги (чл. 51, ал. 1, вр. чл. 25, ал. 1 ЗДДС), с оглед на което правилно с НП е прието, че датата на издаване на фактурата (25.06.2021 г.) е тази, на която услугата е извършена (ал. 2 на чл. 25), следователно тогава е възникнало данъчното събитие. Предвид това съдът намира, че правилно са посочени датата и мястото на извършване на нарушението. Срокът за изпълняване на задължението по чл. 97а, ал. 4 ЗДДС, според правилото на чл. 22, ал. 6 ДОПК следва да се брой обратно, считано от 26.06.2021 г. – денят, следващ издаването на фактурата, следователно, по смисъла на ал. 4, чл. 97а ЗДДС „не по-късно от седем дни преди датата...“ означава датата 19.06.2021 г. Именно тази дата е приета за дата на извършване на нарушението. Доколкото нарушението е извършено чрез бездействие – неподаване в срок на заявление за регистрация, то като място на извършването му следва да се счита мястото, на което е следвало да бъде извършено дължимото действие. Това е именно мястото, посочено в НП.

Настоящият съдебен състав споредя извода на СРС за неприложимост в случая на чл.28 ЗАНН. Процесното нарушение е от категорията на тези, за съставомерността на които не се изисква наличие на определен вредоносен резултат. То е формално нарушение на просто извършване. Предвид това за носене на административнонаказателната отговорност е без значение размерът на вредите, поради което и не може да се постави въпрос за приложението на [чл. 93, т. 9 НК](#) в първата му хипотеза, при която като критерий са предвидени липсата или незначителността на вредоносните последици. Не е налице и втората, алтернативно предвидена хипотеза на чл. 93, т. 9 НК – да са налице други смекчаващи обстоятелства, от които да може да се направи извод, че деянието е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление

от съответния вид. В тази връзка следва да се посочи, че към делото липсват каквито и да е доказателства, от които да може да се направи извод за маловажност на случая. Обстоятелството, че се касае за първо нарушение не омаловажава извършеното, а правилно е било отчетно от административно наказващия орган при индивидуализиране на санкцията, наложена в минимално предвидения от закона размер. Неотносимо към приложимостта на чл.28 ЗАНН е твърдението за липса на вина, доколкото в случая е наложена имуществена санкция на юридическо лице, при което въпросът за субективната страна на деянието не подлежи на обсъждане. Освен това значителното закъснение за подаване на заявлението за регистрация със 168 дни изключва приложението на чл.28 ЗАНН.

Що се отнася до доводът на касатора за явна несправедливост на наложената имуществена санкция с тежестта на нарушението следва да се посочи, че същата е в законопредвидения минимален размер и съществува изрична забрана в чл.27, ал.5 ЗАНН за намаляването ѝ под предвидената в съответната санкционна норма размер. Преценката за съразмерност е направена от законодателя при приемане на санкционната норма. Предвид това в случая съдът не може по съображения за несправедливост да намали същата.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита за правилни фактическите и правни изводи на СРС, мотивирали го да потвърди обжалваното НП.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърдено НП следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Чл. 143, ал.3 АПК предвижда, че когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. Според ал.4 на чл.63д ЗАНН в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д ЗАНН /в случая НП/, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование, като според ал.5 размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Предвид изложеното касаторът следва да бъде осъден да заплати на НАП разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100 лева, определени по реда на чл.37 ЗПП, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение /без номер/ от 28.06.2022 г., постановено по АН дело №4064/2022 г. по описа на СРС, НО, 112-и състав, с което е потвърдено НП №624737-F638763/15.02.2022 г., издадено от Директора на Дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА Адвокатско дружество „Б. и Б.“, [населено място] да заплати на Национална агенция по приходите разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.